

HLAS

od Panny Marie

ROČNÍK 21 ČÍSLO 3 ZLATÁ SOBOTA 2016

Milí poutníci a farníci!

Vítám vás na Zlaté sobotě v probíhajícím mimořádném Roce milosrdenství. Po kratší či delší pouti jste prošli Svatou branou, kterou je hlavní vchod našeho farního kostela sv. Anny, a já doufám, že se i na vás vyplní přání papeže Františka, že zakusíte lásku Boha, který potěšuje, odpouští a dodává naději. Všichni to tolik potřebujeme.

Loni jsem vás na tomto místě informoval o záměru pořídit k nové soše svatého papeže Jana Pavla II., korunovatele milostné sochy Staré Matky Boží Žarošské, ještě také sochu blahoslavené Matky Terezy z Kalkaty. Záměr se stal skutečností. Přes zimu Ing. Josef Zelinka, mistr řezbář ze Šitbořic, z topolového dřeva postavu světice vyřezal. Jak se mu dílo povedlo, můžete sami ohodnotit u oltáře na venkovním prostranství. Socha byla slavnostně požehnána při Charitní pouti na první sobotu v dubnu v předvečer Neděle Božího milosrdenství. Vyhlášením Roku milosrdenství se mi jen potvrdilo, že bylo Pánovým vnuknutím pro naše poutní místo zhotovit sochu ženy, která je pro věřící i nevěřící ztělesněním milosrdné lásky. Její vrásčitá, ale oduševnělá tvář každému člověku dobré vůle vzkazuje: „Nemůžeme sice dělat velké věci, zato můžeme dělat malé věci s velkou láskou.“ Svatořečení Matky Terezy v tyto dny krásně dokládá, že Boží prozřetelnost je tím nejlepším režisérem.

Přeji vám krásné a požehnané chvíle strávené u trůnu Divotvůrkyň Moravy. Ať se vracíte do svých domovů a ke svým povinnostem naplnění láskou a dobrotou Boha a všichni jsme milosrdní jako Otec.

P. Josef Pohanka

Z poutního místa Korunovační vzpomínka

V letošním roce si Polsko připomíná 1050 roků ode dne, kdy byl zásluhou české kněžny Doubravky, dcery knížete Boleslava I, pokřtěn ve Hnězdně polský kníže Měško z rodu Piastovců. Tímto významným skutkem se Polsko jako státní útvar trvale zařazuje do skupiny evropských národů s křesťanskou kulturou. Před půldruhým měsícem toto výročí uctil i papež František na hlavním poutním místě Polska v Čenstochové. Proč to však připomínáme o Zlaté sobotě v Žarošicích? Má to totiž mnoho společného s tím, co se událo u nás poté, co dva mladí kamarádi z vojny, také žarošičtí poutníci, navštívili před padesáti léty rozsáhlé celonárodní oslavy v Polsku, které vyvrcholily 3. května právě na Jasné Hoře v Čenstochové. Bylo to ovšem v době totalitního útlaku a pronásledování církve v celém východním bloku, snad nejvíce právě u nás, ale Poláci se tehdy vzepřeli režimu a krátce předtím si vynutili propuštění hnězdensko-varšavského arcibiskupa, kardinála Wyszyňského, z internace, který po léta věznění připravoval národ s neochvějnou nadějí na svobodnější svět pro církev i národ. Podle vzoru krále Kazimíra ve středověku sestavil „Jasnohorské sliby národa polského“, do kterých byly vloženy morální i společenské zásady budoucího života v Polsku. Zdálo se nemožné tyto sliby veřejně publikovat, ale za pár let byly předneseny před několikamilionovým zástupem věřících na Jasné Hoře právě kardinálem, kdy po jednotlivých odstavcích znělo hromové „Přísaháme!“ shromážděných zástupů. Poláci se přestali bát a začalo se mnohé měnit. Text slibů byl uložen v pozlaceném tubusu vedle milostného obrazu Černé Madony.

V roce 1966 pozvali Poláci k výročí tisíciletí křesťanství papeže Pavla VI., ale vláda jeho příjezd tehdy ještě nedovolila. V den hlavních oslav byl milostný obraz Panny Marie vynesena před nesčíslný zástup a tam slavně korunován novými korunkami. Peníze na jejich pořízení darovali věřící z celého Polska. Slavnou mši svatou sloužil tehdejší biskup krakovský Karol Wojtyła, korunovací jménem Svatého otce provedl papežský legát, kardinál Stefan Wyszyński. Když byl milostný obraz vynášen z kaple Matky Boží na valy kolem kláštera paulínů, vystřídali se zástupci sedmi stavů reprezentujících polský národ. Matka Boží byla již před tím prohlášena za královnu Polska a do litaní loretánských vložena v Polsku jako poslední prosba: „Královno Polska, oroduj za nás!“

Tyto události měly pak vliv i na naše žarošické poutní místo. V té době, kdy jsme byli prakticky bez biskupů, kteří nesměli vykonávat svůj úřad, a na všech stranách nás hlídala státní policie, řeholníci byli rozptýleni, kněží žalářováni a církev uzavřena do kostelů a i tam neustále pronásledována, kde se jen dalo. Bylo zhora nemožné, aby se i u nás něco podobného mohlo uskutečnit, co by pomohlo našemu křesťanskému uvědomění a vyvedlo nás z „katakomb“. A přesto tato myšlenka žila! Po vzoru jasnohorských slibů bylo připraveno zasvěcení Panně Marii a vhodně v mariánském jubilejním roce toto zasvěcení při poutích uplatněno, text umělecky napsán fr. Jaroslavem Jochem SJ na ruční papír a podepsán kapitulním vikářem, prelátem Ludvíkem Horkým, místním duchovním správcem P. Tomášem Žďánským a mnoha

dalšími kněžími, staršími bratry a zástupci poutníků z celé tehdejší republiky. Pak byl text vložen do pozlaceného tubusu a přiložen k nohám Staré Matky Boží, kde stojí doposud. Zde je nutno podotknout, že původní text zasvěcení byl navržen značně radikálněji, zvláště pokud se týkalo svobody církve, obsazení biskupských stolic, boje proti interrupcím atd., ale nakonec, aby nedošlo k dalšímu možnému pronásledování a postihům, kdyby se text neutajil, protože schrána byla lehce přístupná a veřejně by se zasvěcení číst bez represí nemohlo, byl text ve schráně pozměněn a je tam dosud jako historické svědectví. Pokud je pisateli známo, byla schrána doplněna později o seznam dárců, kteří přispěli svými dary na papežskou korunovací naší milostné sochy.

Zůstával z polských událostí ještě příklad korunovace milostného obrazu. Ten se však mohl uskutečnit až po nabytí svobody v roce 1989 především zásluhou tehdejšího faráře P. Rudolfa Kosíka, dnešního opata premonstrátů v Nové Říši. O korunovaci vyšla pěkná knížečka, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství, kde je velmi podrobně vše popsáno, takže není nutno znovu zde cokoli uvádět. Chci však napsat opět něco „ze zákulisí“ těchto nezapomenutelných slavností, kdy někdejší celebrant na Jasné Hoře Karol Wojtyła, a pozdější papež Jan Pavel II., vlastnoručně ozdobil sochu Staré Matky Boží novými korunkami. Tento vlastnoruční akt papežův nemá v naší vlasti ani v dalekém okolí obdoby, neboť korunovaci prováděli většinou papežovi zástupci - legáti.

Z jasnohorského vzoru jsme do korunovačních slavností přejali způsob vynášení milostné sochy na poutní prostranství, kdy si sochu postupně předávali zástupci jednotlivých stavů a k tomu jsme hledali vhodné mariánské písně, které by právě s činností těchto zástupců věřících dobře souzněly a vyjadřovaly tak vzájemné sepětí. Nebylo to jednoduché, ale přece jen se to podařilo. První z kostela vynášeli sochu biskupové, opati a kněží – zpíval se latinský hymnus „Salve Regina-Zdravas Královno!“ a „Chválu vzdejme, Moravané“ (kde jsme si dali záležet na původním textu „Moravané“ s odkazem na Velkou Moravu). Sochu převzali otcové – nebyl problém připojit píseň s refrémem „Dědictví otců, zachovej nám, Pane!“ - Když milostnou so-

chu převzaly matky, doprovázela je sloka písně se slovy: „...Bůh vložil dítě v náruč matky...“ z hymny Katolických žen a dívek z první republiky. Na čestné místo ze všech povolání patřili rolníci. Zpívalo se: „...zachraň poli úrodu, žehnej národu“. Pak přišli zástupci dělníků. Jakou píseň ale najít k této části? O dělnících a jejich práci moc kostelních písní není (nebo se ty z minulých dob moc nehodí do kostela!), a tak jsme hledali něco, kde by byl alespoň svatý Josef, patron dělníků, ale také nic. Pak přišla dobrá myšlenka. V nově upraveném textu písně „K nebesům dnes zalet písní...“ je sloka, kde se zpívá o domku z Nazareta. Sice se tam svatý Josef výslovně nejmenuje, ale nepochybně tam patří. Zpívalo se tedy: „...ať mír z domku z Nazareta...“, a tak se dostalo i na dělníky a sv. Josefa. Lékaři, učitelé, vědci, (zkrátka inteligence) to měli snadné: „Ty nemocné uzdravuješ...“, nejen ty nemocné na těle, ale i ty nemocné na duchu v oborech vzdělání a vědy – a zažili jsme jich v minulosti dost! Závěr patřil putující mládeži a všem poutníkům vůbec: „S radostí putujem...“ – píseň společná Moravanům i Slovákům – také označovaná jako šaštínská hymna. Celou tuto cestu v přestávkách mezi zpěvy a při předávání milostné sochy doprovázel hlas komentátora, který vhodně doplňoval tuto dojemnou část korunovačních slavností, kdy mnohé oko nezůstalo suché. Každoročně o májové mariánské korunovační pouti 13. května se tato chvíle opakuje po průvodu a je nám stále milejší a plná dojetí, radosti a slz.

Tak ozvěna z minulých časů polských dějin zní i u nás v Žarošicích. To hlavní však, co máme společné, je úcta k Panně Marii, matce našeho Spasitele Ježíše Krista. A Žarošice mají přece něco navíc, byť nejsou tak světově slavné jako Jasná Hora – mají Zlatou sobotu! A tu nemá nikdo jiný, Bohu díky za ni!

-al

Mariánský slet, sjezd panenek, barokní přežitek,

takto posměšně i všelijak jinak a se značnou dávkou jízlivosti jsem vícekrát slyšel reagovat ty, kteří byli přítomni Zlaté sobotě v Žarošicích a hlavně večernímu průvodu s více či méně vkusně ozářenými sochami, kde zvláště socha z Uherčic kdysi vzbuzovala kritiku, když byla ozářena snad stovkami žároveček, které vytvářely kolem ní nápis „Já jsem neposkrvněné početí“, a za sochou někdo vezl vozík s těžkými akubateriemi, které zásobovaly toto dílo elektrickým proudem. Aby si to poutníci „užili“, chodilo se v dobách totality třikrát kolem kostela, protože mocipáni nedovolili vyjít na ulici. Jeden posmívající se mladý klerik mně zazpíval místo známé písně popěvek: „Chodí pešek okolo...“! Je to už řada let a tento zpěváček už dávno nekoná duchovní službu – jeden můj kamarád-kněz, když jsem mu to vyprávěl, tehdy poznamenal: „Aby ho ten ‚pešek‘ neklepl!“

Takoví i jiní kritikové lidové zbožnosti se velmi podobají chováním a vztahem těm, o nichž už před léty píše bratří Mrštíkové v „Roku na vsi“ v oddíle mariánského

měsíce května.(cit.) „Pohazuje rty i rameny nad takovými projevy duše člověka civilizovaného. Lhostejně a s pohrdou odnáší se k takovým „slavnostem“ mysl rozumem svým nad jiné vysoce vznešená. Všednosti jejich není dostupno (zvýrazněno autorem článku), co poetického a citově mravního tu povznáší klečícího člověka, rvoucího se po celý rok s tvrdou zemí o kus vezdejšího chleba. – Nepřístupno mu zůstává, že člověk ten z prachu a hlíny, ve které se válí a snižuje po celý den a po celý boží rok, jedině v těchto chvílích žije a trvá u vytržení jakéhos nadpozemského vzrušení myslí a v úchvatu té bouřně se nesoucí písně ocitá se až tam, kde skrání jeho dotýká se poesie anděl nečistší... Kdo pochopí, kdo vyslechne, kdo žít ještě dovede, jak žijí a cítí všechny ty tisíce a tisíce putujícího lidstva, které rok co rok v zástupech a po všech zemích vyhledávají milovanou Pannu Marii, aby v slávě ji zývali a ctili a v tom uctění povznesli i sami sebe?“ (konec citace).

Bude dobře k celé věci něco vysvětlit. Ti, kterým „není dostupno“ – jak píše Mrštkové – to stejně nepochopí, ale nám, poutnímu lidu Božímu, je to už dávno jasné. Jistě se mnoho změnilo za poslední století, ale kolo času se vrací a opět jsme svědky oživení poutí nejen obyčejného lidu, ale i mládeže (Světové dny), vzdělanců a samotných představitelů církve, ba i papežů. Znovu se potvrzuje, že cesta ke Kristu vede přes Marii.

Ze slz, bídy, utrpení, válek a vpádů cizích hord do otevřené krajiny Moravy vzniklo toto poutní místo. Žádná zjevení, tradované zázraky či zvláštní znamení, ale místo útěchy byl poutní chrám Narození Panny Marie ve vinicích, kam se utíkal slovácký i slovenský lid po hrůzách válek a nepokojů, kde u nohou milostné sochy Staré Matky Boží se nalézali a scházeli rozprášené rodiny, které mnohdy neuchránily ani holé životy, kde se setkávali a s pláčem objímali ti, co zůstali na živu, byť často vše ostatní ztratili. Kde se rodiče setkávali se svými dětmi, bratr se sestrou, staří s mladými, přátelé s blízkými a kde oplakávali a mnohdy i pohřbívali své mrtvé (výzkum ukázal zbytky tří hřbitovů!). Před tlupami Tatarů, Kumánů, Turků, kuruců, janičářů platilo jedině: utéci do nejbližších lesů a ukrýt se tam, kam se pověřčiví nájezdníci ze stepí a pouští báli vejít. Platila nepsaná domluva: až vše pomine a vrátí se mír, sejdem se na kraji lesů ve vinicích u kostela Panny Marie! Z dědin i samot zůstala jen pustá spáleniště, úroda zničená, dobytek pobit, ti, kdo neutekli pozabíjeni nebo odvedeni jako kořist do cizích krajů, z nichž se vrátil málokdo.

Není divu, že právě tyto skutečnosti měly takový vliv na duši věřícího lidu, a přestože později nastaly doby poměrného míru a pokoje, žarošické poutní místo zůstalo trvale zapsáno v duši a mysli okolitého lidu. Ani zrušení starého kostela nezničilo vzpomínku a úctu k Tě, která je chránila v dobách zlých. Přenesli si nejen sochu, ale i to duchovní, tu lásku a úctu do dnešního kostela sv. Anny v podvečer 11.září 1785. I tato milostná socha Staré Matky Boží byla vícekrát nesena spolu s desítkami ostatních Žarošicemi, například o první Zlaté sobotě po skončení druhé světové války nebo v roce papežské korunovace. Možná si to dnešní poutníci už zcela neuvědomují, ale přesto ze široka i daleka přicházejí každým rokem od jara do podzimu na zásvětné poutě jednotlivých míst a přinášejí s sebou zpodobnění Matky

Boží, sochy ze svých kostelů a kaplí. Některé dědiny si nechaly vyřezat zmenšenou podobu té sochy milostné, která stojí na oltáři. Ale každá z těchto soch nebo obrazů mluví o tom, že Pannu Marii mají jako průvodkyni ke Kristu Pánu. Proto ten průvod, proto ta vyzdobená nosítka ověčená květy, proto korouhve, nádherné kroje a překrásné zpěvy. Je to nejen projev zbožnosti, ale také projev jakési zdravé hrdosti na svou dědinu. Jen se zkuste tak lidsky zvědavě zeptat, která socha je nejlepší, a každý odpoví – „ta naše“! A ten počet? Bývalo jich do padesáti, dnes dobře přes třicet a po skončení průvodu jde jeden hlas: bylo jich... Skoro každý počítal. Kdo můžeš pochopit – pochop, a kdo nemůžeš, raději mlč, abys nevytruboval kolem sebe nedostatek citu pro to, co je mnohým drahé.

Antonín Kolek ve svém dosud nevydaném posledním díle „O starodávných poutích“ dokládá zvyky Zlaté soboty první písemnou zmínkou generálnímu vikáři v Olomouci v roce 1650, ale jistě jsou značně starší, průvody se sochami a obrazy jsou známy po celém světě i z dob předkřesťanských, a zvláště bohatá tradice v Žarošicích je určitě jediná v naší vlasti a možná i v daleko širším okruhu. Některé dnešní sochy nejsou starší, než z 19. stolertí. V průvodu byla ale také nesena kopie Palladia města Brna, v originále dar Karla IV. starobrněnským cisterciáčkám, kterým Žarošice patřily. Ostatně sama milostná socha je dar královny Elišky Rejčky, a to je sedm století. Jde tedy o tradice staré, úctyhodné a lidu milé.

Nejde ale jen o sochy, jejich počet, kroje (a bývá jich také značný počet), zvyky, hudbu či zpěv. To podstatné je, že přichází poutníci vzdát čest Bohu, očistit své duše i vzájemně se potěšit, přichází řada mladých – naděje církve i společnosti, kteří tak přebírají „dědictví otců“. To vnější a okem viditelné vede přes svátost smíření k Eucharistii. Největší krásou a oslavou je čisté nitro člověka, v němž „veškerá plnost božství“ přebývá – sám Ježíš Kristus!

ju

Pouť dětí k Bráně milosrdenství v Žarošicích

V sobotu 11. 6. 2016 jsme se s našimi dětmi vypravili na dětskou pouť ke Svaté bráně, zorganizovanou hodonínským děkanátem a katechetu u příležitosti vyhlášení Roku milosrdenství.

U kapličky ve Zdravé Vodě se v 15 hodin sešlo snad 200 dětí a dospělých. P. Josef Pohanka a pan děkan Zouhar všechny přivítali a zdůraznili důležitost Božího milosrdenství. Děti dostaly od katechetů kartičku se skutky milosrdenství a po úvodní modlitbě jsme vyšli průvodem ke Svaté bráně. Cestou jsme se průběžně zastavovali, abychom se pomodlili Korunku k Božímu milosrdenství. Poslední zastávka pak byla na hřbitově, kde jsme se společně pomodlili za zemřelé a děti roznesly na hroby rozžaté svíčky.

Potom už jsme pokračovali do kostela. Před vchodem znovu promluvil pan děkan i P. Pohanka a za zpěvu písně Otevřete brány hradeb kamenných malí i velcí poutníci

prošli Svatou branou. Mši celebroid pan kaplan z Hodonína P. Jaroslav Rašovský a hudební doprovod zajistila místní schůlička.

Po mši svaté program pokračoval na farním prostranství, kde děti plnily u stanovišť různé úkoly. Za jejich splnění dostaly lístek s částí obrázku. Po složení všech částí se ukázal znak Roku milosrdenství.

Na farní zahradě bylo přichystáno i občerstvení, na dvou velkých ohništích si všichni opekli špekáček a pak se poutníci vydali zpět ke svým domovům.

Nebe nám přálo, počasí vyšlo, pouť se vydařila. Udělali jsme všichni něco pro sebe jak po stránce fyzické, tak i duchovní.

Děkujeme organizátorům a podporovatelům akce.

Petra Menšíková a Marcela Kříklánová

Ze života farnosti **SPOLE-ŽAR na Svatém Hostýně**

V sobotu 18.června 2016 se na Svatém Hostýně konala Druhá pouť schól. Čistě náhodou jsme se na poslední chvíli přihlásili také. Moc jsme se těšili, protože kromě koncertu pro naši farnost jsme ještě nikde nevystupovali.

Vyjeli jsme v půl deváté ráno autobusem, po desáté už jsme byli na místě. Na prostranství vedle kostela členové všech schól zkusili písničky připravené pro poutní mši, pak už jsme se přesunuli do chrámu a zúčastnili se mše svaté. Samozřejmě

při písničkách, které zněly v jejím průběhu, zpívali i lidé, kteří byli přítomni, ale když spustilo 6 kytar, flétničky, a doprovodné nástroje, člověk měl pocit, že opravdu vzlétá k Bohu. Po mši sv. nám organizátoři rozdali stravenky, dostali jsme zdarma od Matice svatohostýnské oběd a po něm následovalo už samotné vystoupení sborů. My ze Žarošic jsme vystupovali jako první, měli jsme trošku trému, ale určitě to nebylo znát. Po krátkém představení, odkud jsme přijeli, jsme zazpívali písničky Pane, mám Tě rád, Maria a naši oblíbenou Haleluja, šabalaba. Bylo velmi krásné slyšet, jak se lidé přidávají, a na konci nás odměnili velkým potleskem. Poté vystoupily ještě zbývající tři scholy – z Francovy Lhoty, Boršic a Velkých Karlovic. Někomu se vystoupení vydařilo jako na profesionálním koncertě, někdo udělal chybičku. Ale všichni jsme zpívali s radostí a láskou k Boží chvále a slávě. Na konci nám ještě poděkoval a poželhal P. Šolc. Potom jsme nastoupili do autobusu a bez nehody se vrátili do svých domovů.

Jsem velmi šťastná, že jsme se toho setkání zúčastnili. Byla to pro nás nová a zajímavá zkušenost, viděli jsme, jak zpívají a připravují se jiní, taky jsme zjistili, že občasná panika a chybičky se vloudí i profesionálům a že se nemusíme stydět, když se něco nepodaří. A díky tomu, že jsme na Sv. Hostýně byli, jsme už teď pozvaní na další celodenní setkání schól, tentokrát v Boršicích, které bude 24. září 2016. Tady vystoupí 8 sborů, takže se máme opět na co těšit a z čeho čerpat. A také už známe termín další pouti schól na Hostýně – je to 17. června 2017. Moc se těšíme. A prosíme o modlitbu, aby se nám vystoupení i zkoušky po celý další školní rok dařily.

MK a spol.

Z Hodonína do Slavkovic k Božímu Milosrdenství

V letošním mimořádném roce, kdy Svatý otec František vyhlásil Svatý rok Božího milosrdenství, byl i termín již tradiční pěší pouti dřívější. A to z důvodu Krakovského setkání mladých z celého světa se Svatým otcem. Poutí proběhla od soboty 9.7 do soboty 16.7. Letos do Slavkovic, do poutního kostela k Božímu milosrdenství, putovalo 201 poutníků a měl jsem tu čest být jedním z nich. Připojil jsem se v Násedlovicích. V roce 2015 to bylo 180 poutníků. Putovalo se v několika proudech – z Fulneku, Prahy, Hodonína (naš proud) a nově z Českých Budějovic.

Hodonínský proud měl délku trasy 147 km a šlo přes 40 poutníků. 1. den se doputovalo z Hodonína do Žarošic přes Dubňany, Šardice, Násedlovice. V Násedlovicích se poutníkům moc líbil interiér našeho kostela. V 18.00 nás již z Doliny v Žarošicích vítaly zvony, a tak tomu bylo i nadále – ve Slavkově, Křtinách, Sloupu, Kunštátu, Dalečíně a nakonec ve Slavkovicích. Vždy večer byla mše svatá a pak zpívané chvály za doprovodu kytar, houslí a flétny. Nádherný zážitek díky schóle mládeže hodonínského děkanátu KNOWIT. Zakončení dne v kostele, všichni se držíme za ruce ve velkém kruhu a zpíváme . „Ó Pane, zhasíná den.....“

V Žarošicích a ve Křtinách jsme spali ve spacácích na faře a i pod širákem . Ve Slavkově, ve Sloupu, Kunštátu, Dalečíně a Slavkovicích si nás rozebrali místní farníci

a výborně nás pohostili a uložili. I snídaně byla vydatná + svačinka na cestu. Bylo milé poznat tolik fajn lidí a na další pouti i na ně pamatovat v modlitbách.

Na pouti nás trápilo úmorné vedro – ze Slavkova do Křtin, déšť – ze Křtin do Sloupu, přes propast Macochu, zima – ta umí potrápít na Vysočině i v létě. Ve Voděradech zastávka na fotbalovém hřišti a bylo hezké pozorovat energii mládí – únava jim nebránila zahrát si fotbal. Příjemný odpočinek a pohoštění na faře v Olešnici. V Rovečném na faře nás čekala vytopená místnost, oběd – řízek. Co se týká jídla, vůbec jsme nestrádali. Stačilo s sebou nést jen vodu na pití a pláštěnku. O vše bylo postaráno, doprovodné vozidlo vezlo batohy a vše potřebné. Z Rovečného jsme dorazili k Vířské přehradě, kde bývá mše svatá a po mši svaté se jde v tichu a rozjímání s Nejsvětější svátostí do Dalečína (asi 2 h) – poslední nocleh před Slavkovicemi. Protože se dalo do deště, čekala nás večerní mše svatá v Dalečíně. Okolí Vířské přehrady oplývá nádhernou přírodou.

Doprovázeli nás 4 kněží a z Kunštátu pátý, což byla výborná příležitost ke svaté zpovědi nebo rozhovoru s knězem v tichosti lesa.

Když na nás doléhala únava, tak se stačilo podívat na obraz Milosrdného Ježíše, který byl nesen spolu s křížem vpředu, a hned se šlo líp. Bylo jasné, za kým jdeme. A také krásné písně mladých přímo nesly.

Během cesty vždy byly „Raňajky“ – ranní chvály – modlitba breviáře, přednášky – na každý den měl vždy jeden kněz připravené téma, pak ticho – rozjímání. Nechyběl růženec, Korunka Božího milosrdenství a získali jsme čas k rozhovoru mezi poutníky, ke sdílení a navázání nových přátelství. Z jedné přednášky mě zaujala myšlenka, že když nám někdo blízky onemocní, tak se dokážeme vroucně modlit a prosit, ale když

se naši blízcí (hlavně děti) vzdalují od Ježíše, tak si nějak na to postupně zvykáme. Každý krok poutníka přináší požehnání nejen pro něj, ale také pro ty, které nese ve svém srdci. Z Dalečína jsme pokračovali do Nového Města na Moravě. Během pouti jsme vždy zdravili ty, které jsme potkávali, a reakce byla vždy pozitivní. A z Nového Města je to již blízko do Slavkovic. Příchod do Slavkovic byl radostný, na nikom nebylo vidět známky únavy. Po uvítání jednotlivých proudů a adorač v kostele následovala Korunka Božího milosrdenství, mše svatá, večer společné sdílení zážitků. Poutí zakončila v sobotu v 10 hodin děkovaná poutní mše svatá.

Bylo pěkné chválit Pána v krásné přírodě Dražanské vrchoviny, Moravského krasu a na úpatí Žďárských vrchů. Díky otcům P. Karlovi Janů, P. Jaroslavu Sojkovi, P. Tomáši Žižkovskému a P. Jaroslavu Rašovskému vše proběhlo bez jakékoli újmy na zdraví. Nejstarší poutníci bylo 67 let a nejmladší půjde po prázdninách do třetí třídy. Všem můžu pouf jen doporučit. I náš život se podobá pouti. Kéž bychom jednou doputovali za Ježíšem, tak, jak se nám povedlo doputovat do Slavkovic. A na závěr slova Svatého otce Františka : „Vzdálíme-li se od Boha, nemáme už cíl a z poutníků na tomto světě se stáváme tuláky.“

Vojtěch Kopeček, Násedlovice

Světový den mládeže v Krakově

Ráda bych se s vámi podělila o zážitky, které mi přinesl SDM v Krakově. Na před-programu v tarnowské diecézi, kde byla naše skupina ubytována ve třech farnostech, jsem měla možnost žít týden v polské rodině. Tam jsem poprvé v životě zažila, že nemám jen rodinu svých blízkých, ale že mám i rodinu, kde je otcem Bůh a jeho děti. Ač jsou z různých koutů světa, mají odlišnou kulturu a jiný jazyk, tak se mají navzájem rádi a dívají se na sebe bez rozdílu. Poláci nás přijali jako svoji rodinu, avšak zároveň jsme pro ně byli hosty, které zahrnovali pohostinností a péčí.

Poté už následoval hlavní program v Krakově. Tady jsme bydleli převážně ve školách a někdo i v rodinách. Já jsem přespávala ve třídě, kde se ubytovaly i řádové sestry, a ráda se jim pochlubila, že jsem ze Žarošic. Protože všechny u nás už někdy byly, i přestože pocházejí z Čech, moc naše poutní místo chválily.

V Krakově jsme navštěvovali české národní centrum, kde nás čekal každý den nějaký program, nebo jsme poznávali blíže Krakov a jeho historii. Také jsme se potkávali s mladými z celého světa a pokoušeli se mezi sebou komunikovat i navzdory jazykové bariéře. Všichni se usmívali a chovali se k sobě ohleduplně, i když to bylo někdy při takovém množství lidí dost obtížné. Když jsem se jeden večer chtěla z centra města dostat na ubytování stejně jako další stovky lidí a nejezdily tramvaje kvůli dešti, všichni museli jít 3 kilometry pěšky na další zastávku. Člověk by čekal, že budou naštvaní a nepřijemní. Ale nakonec vůbec nebyli. Všichni se jen usmívali, zpívali a tancovali a celí promočení od deště šli na další zastávku, kde museli čekat, až bude pro ně místo v tramvaji. A to pořád s úsměvem na rtech. A každý, kdo se mračil

a viděl jejich úsměvy, usmál se taky a potom se vytvořila naprosto skvělá atmosféra. A tak se usmívejme!

Ve středu, kdy mezi nás přicestoval papež František, jsem se náhodou objevila na místě, kudy měl projíždět. Čekala jsem dvě hodiny v horku na jednom místě mezi spoustou lidí a už jsem chtěla odejít, protože papež měl hodinové zpoždění a čekání se stalo velmi vyčerpávajícím. Ale nakonec vůz s papežem projel jen dva metry ode mě, a byl to nezapomenutelný zážitek.

Celý pobyt v Polsku byl plný úchvatných zážitků a získala jsem tam spoustu nových zkušeností. Kdybych měla popsat všechno, co jsem v Krakově prožila, tak by z toho mohla být celá kniha, ale slova nedokážou dostatečně vystihnout to, co jsem na SDM zažila.

Jménem všech mladých bych chtěla poděkovat za finanční pomoc, kterou jste poskytli při celostátní sbírce, a také za vaše modlitby.

Tereza Metelková

Krakov 2016

Snad po celý rok nás neustále doprovázela myšlenka – jet na setkání mládeže do Krakova. Tedy spíše tato myšlenka napadala naše děti, mělo to však jeden háček – nejnižší věk účastníků byl stanoven na 15 let, a to naše děti ani jedno nemají.

Při plánování společné dovolené, kam se letos vydat, jsme od nich neustále slyšeli: KRAKOV, KRAKOV...., tak nás tedy umluvily (a sami jsme také uznali, že by snad byl i hřích zůstat doma, když je to téměř za rohem). Řekli jsme si. „Pane, jestli nás tam chceš mít, tak to nějak zařídíš.“ A začali jsme vytelefonovávat, zda by bylo vůbec možné takto na vlastní pěst jet s celou rodinou a přitom se zúčastnit stejného programu s ostatními poutníky. Až téměř v polovině července jsme měli potvrzeno, že ano, že je to možné, ale že nám nikdo neslibuje, že budeme blízko českého národního centra v Krakově. Po oznámení této zprávy našim dětem propukl jásot a nadšené přípravy.

Vzhledem k tomu, že jako pracující nemáme 2 měsíce prázdnin, jsme se rozhodli jet až ve středu večer tak, abychom byli ve čtvrtek již na programu s českými poutníky. Celý týden předtím jsme vytelefonovávali neustále s našimi polskými přáteli (ovšem žijícími v Česku), jak je to v Polsku, co se týká dálnic a různých uzavírek kvůli setkání... a plní nejistoty a obav z toho jak vše dopadne, jsme se vydali na pouť. Samozřejmě jsme vše nezapomněli odevzdat Pánu – vždyť toto setkání je k jeho oslavě, tak ať si to On vede a řídí.

A opravdu – vedl. K našemu velkému překvapení nás ubytovali asi 50m od českého národního centra, kde jsme mohli zaparkovat s karavanem a být tam po celou dobu.

Přijeli jsme již v noci, a tak se vyřídily jen potřebné formality, a protože ještě chvíli pokračoval program v centru, šli jsme s dětmi omrknout, co kde je a kde kdo je. Potkali jsme pár známých a pak rychle do spacáků, ať jsme čilí na další den.

Ve čtvrtek dopolodne jsme se zúčastnili programu v českém centru – modlitba, scénky, svědectví, katecheze, mše svatá.

Odpoledne jsme se vydali přivítat papeže Františka do parku Blonia. Poprchalo, ale to očividně nikomu nevadilo. Pro nás rodiče bylo nesmírně náročné dávat pozor na všechny děti, abychom nikoho v tak ohromných proudech lidí neztratili.

Kolem nás proudily skupiny Italů, Španělů, Portugalců, Maďarů, Brazilců každý zpíval, usmíval se, prostě radoval se....

Večer jsme se účastnili ještě v centru modlitby Korunky Božího milosrdenství a šli plni dojmů spát.

V pátek dopoledne probíhal opět program v českém centru (na závěr mše svatě každý z účastníků dostal Bibli) a odpoledne jsme se vydali po Krakovu – město bylo plné mladých lidí, zpívajících, tančících, konaly se různé koncerty pod širým nebem, různé výstavy, programy, otevřené kostely...

Dostat se nazpět do českého centra byl docela problém kvůli přeplněné městské dopravě, ale ani tehdy dobrá nálada nikoho neopouštěla a nakonec jsme se oklikou dostali zpět.

Pak přišla sobota – den, na který všichni čekali – museli jsme se nabalit na dva dny včetně spacáků, karimatek, jídla a začala opravdová pouť na Campus Misericordiae, kde večer byla vigilie s naším papežem.

Když jsme dětem oznámili, že půjdeme asi 7 km pěšky, tak na to řekly: „Za hodinu jsme tam.“ Jen jsme se usmáli a mysleli si svoje – vzhledem k tomu, že jsme v mládí již na několika světových setkáních mládeže byli a víme, jak to chodí.

Vyšli jsme asi o půl desáté ráno a na místo jsme došli o půl čtvrté odpoledne. A byla to opravdová pouť – proudy lidí se valily stejným směrem, mnohdy nebylo k hnutí. Stáli jsme klidně i 1,5 hodiny na místě, protože se dav nehnul, navíc déšť, který nás osvěžoval první dva dny, vystřídal tropická vedra, takže cesta byla docela náročná, ale děti to zvládly úplně na jedničku.

Nakonec místo 7 km jsme ušli přes 10km – museli jsme celý areál obcházet – měli jsme sektor na úplně druhé straně, než z jaké jsme přišli.

Roztáhli jsme karimaty, spacáky a oddali se zaslouženému odpočinku, pozorující stále další příchozí, kterým nechyběla dobrá nálada.

Večer přijel mezi nás papež – dlouho očekávaný okamžik!! Na pódiu byly předváděny různé scénky a papež měl promluvu k mladým. Svatý otec prosil o modlitbu za státy, ve kterých zuří válka a nenávisť. Kladl nám na srdce důležitost rodiny, modlili jsme se za ty, pro něž je rodina jen neexistující pojem a místo, kde se jen jí a spí. V závěru nás papež vyzval, abychom spojili své ruce a vystavěli tak most bratrství (podat si ruce a pomáhat si nejen tady, ale všude, kde budeme), s přáním: „Kéž se jej naučí stavět mocní tohoto světa.“

Na závěr viglie jsme modlitbu ukončili se zapálenými svícemi.

V neděli po probuzení jsme zjistili, kudy pojedje papež František, a tak jsme v daný čas utíkali k cestě, po které má přijet. A dočkali jsme se. Mohli jsme ho alespoň takto sice na dálku, ale přitom z blízka pozdravit – zamávat mu.

Mše svatá byla vyvrcholením celého setkání mladých a na závěr Svatý otec oznámil, že další setkání v roce 2019 proběhne v Panamě.

Vydali jsme se na zpáteční cestu k místu, kde jsme byli ubytováni – bylo to ještě náročnější než v sobotu, protože po 2 dnech na sluneční výhni jít zpět znovu 10 km.....

Ale díky za to, díky, že jsme mohli zakusit jak úžasné je přijímat skutky milosrdenství a uvědomit si, že to nemusí být veliké věci, ale třeba jen trocha vody, kterou nám místní ochotně nabízeli, roz-

dávali ať už ve formě lahví k pití, různých sprch, a nebo kropení vodou hadicí na osvěžení celého těla. To nás vždy osvěžilo a dodalo nám novou sílu. Každopádně poklona Polákům za to, jak vše zvládli. Došli jsme v pořádku i domů jsme poté dojeli v pořádku – díky Bohu.

Setkání mládeže jsou úžasným dílem, které založil svatý Jan Pavel II. Díky tomuto setkání jsme si uvědomili, jak to vypadá, když se sejdou lidé tak různí, ale přitom tak jednotní. Spojuje je oslava Boha, společná víra, společný domov (věčný). Nikomu nevádí, odkud je, jaký je, ale společně jdou za Ježíšem – s radostí, písní, tancem, vždy ochotni pomoci.... A to je veliká naděje pro tento svět.

Největší zážitky našich dětí:

Mareček – Mohli jsme spát pod širákem, po cestě nás kropili vodou, mám tam spoustu kamarádů – poutníci z Austrálie mně dali malého klokánka a poutníci z Minnesoty placku na připnutí, společně s naším otcem biskupem Vojtěchem jsem zabil muchu.

Klárka – Mně se líbilo, že jsem si podala ruku s otcem biskupem Tomášem Holubem, že jsem si plácla s o. Jurisem, Romanem Kubínem, otcem Jendou z manželů, všichni jsou to naši kamarádi. Líbilo se mí hudební vystoupení francouzských

účastníků v ulicích Krakova – malá kapela, kterou jsme potkali několikrát, líbila se mi modlitba se svíčkami při vigílii. Bylo strašné vedro. Lidi na nás šplíchali vodu, abychom se osvěžili. Byl to krásný zážitek.

Ondra – Mně se líbilo, že jsme si plácali nejen se všemi poutníky, které jsme potkávali, ale i s biskupy a kněžími.

Barča – Líbilo se mi, že jsme mohli chytat kobylky, že jsem spala pod širákem, že jsem večer tančila s Klárkou – při koncertě polské skupiny po vigílii.

Marek, Marie, Ondra, Klára, Barča a Mareček Stanislavovi

K zamyšlení

Víra v Prozřetelnost – vhled do dějin

Vědci nás ujišťují, že Židé měli o času docela jiné pojetí, než máme my. Jejich výklady se zdají složité. Možná by se daly vyjádřit přirovnáním docela jednoduše. Řekneme žurnalistovi: „Dnes je v rádiovém programu volná hodina. Zaplňte ji něčím! Čímkoli!“ Jiný žurnalista přinese příspěvek: reportáž o cestě na daleký Východ. Dlouho vyjednává. Nakonec mu řeknou: „Máte na to půl hodiny. Zařídte se podle toho!“ Ten první příklad by odpovídal našemu evropskému pojetí. Díváme-li se na dějiny, vidíme jakýsi velký rámec času, např. od narození Krista až dodnes. Ten rámec je zaplněný různými událostmi. Jsou takové, ale mohly by být i jiné. Jdou po sobě, jedna za druhou. Druhý žurnalista by myslel v duchu staré hebrejské mentality. Nezájímá se na prvním místě o čas, ale o sebe, o osobu, která se chce vyjádřit, vyslovit. Dostane k tomu půl hodiny.

Starý Izraelita ovšem nemluvil do rádia. Chtěl prostě žít. Bůh mu k tomu dal 60, 70, 80 let. V té době se musí umět vyjádřit. Jinak svůj čas ztratil. Všecko má totiž „svůj čas“, jak píše kazatel Kohelet (3,1): život, umírání, pláč a smích, radost a bolest. Pro naše myšlení je těžko pochopitelné množné číslo, a přece Izraelitovi zněla docela normálně slova žalmisty (31,16): „Moje časy jsou ve tvých rukách.“ I země dostala svůj čas. Po potopě jí Bůh slíbil, že dokud bude, zachová si svůj rytmus: nepřestane setí a žně, mráz a horko, léto a zima, den i noc? (Gn 8,22).

Nedostává, ale Bůh sám si bere čas. Chce něco vykonat pro lid, který je jeho. Vyměří si k tomu jistý čas, aby svůj plán rozvinul. Tak vznikly dějiny Izraele. Není to doba od do, jak si to představujeme my. Je to velký skutek Boží, který se uskutečňuje postupně. Nám se to zdá zdlouhavé. Žijeme totiž podle zásady: Co můžeš udělat hned, neoddaluj zbytečně!

Tím si ovšem zkrusujeme pohled na dějiny spásy. Tam se setkáváme stále s rozporem mezi lidskou slabostí a Boží silou. Králové dělají plány, chtějí něco velkého vykonat, ale nestačí na to jejich čas. Jejich dny jsou sečteny. Bůh se jim směje (srv. Ž 2,4). On si bere k uskutečnění svého plánu dlouhé věky. Pochopil dějiny ten, kdo dovede sledovat, jak se tento plán vyvíjel a uskutečnil. Čím dál dohlédne, tím lépe vidí.

Rozumět dějinám, to je jedna ze schopností, kterou opravdu Židé vynikli nad

ostatními národy. Pochopili, že jeden celek tvoří mnoho událostí, roztržštěných v dlouhém časovém období. Myslím, že dějepisci Starého zákona se naprosto liší od středověkých kronikářů. Ti začínali své stránky letopočtem. Léta Páně toho a toho se stalo to a to. Zapisují všechno, co zaslechnou, měsíc za měsícem, rok za rokem. Souvisejí ty události spolu nebo nesouvisejí, na tom jim mnoho nezáleží. Jsou to perly, které se navlékají na jednu šňůru, tj. čas a ten sám o sobě nemá smyslu.

Mám-li prostě vysvětlit dějepisce starozákonního, použiji přirovnání, které je banální, není přiměřené k vážnosti věci, ale přesto je názorné. Proto je docela neodhodíme. Představme si artistu, žongléra v cirkusu. Drží v ruce dvacítku různých předmětů. Jeden po druhém letí do výšky a nakonec všechny bez úrazu zase skončí v ruce artysty. Bůh je tím artistou, který rozhodil události do prostoru a do času. Kdo se dívá jen na to, jak okolo sebe poletují, probíhají, těžko si dovede představit, odkud vyšly a kam míří. Má dojem, že tu dojde ke srážkám. Kdysi dávno se naučil jeden z mých kamarádů házet do výšky tři předměty. Udělal to pak na návštěvě u babičky s jejími třemi pozlacenými talíři. Měli jste slyšet ten její křik! Dědeček se sice usmíval, ale nuceně. Pochopil, oč jde, ale mladému artistovi přece jen docela nevěřil.

Vhled do dějin spásy naopak začíná pevnou vírou, že Bůh nic nepustil z ruky a neupustí. Teprve potom můžeme klidně a bez křiku pozorovat hru událostí. Přestaneme se bát, že něco upadne a začneme obdivovat kruhy, které opisují předměty v letu, oslní nás jejich mnohost. Zdá se nám, jako by je házely do vzduchu desaterý ruce, tj. jako by tu působilo mnoho různých činitelů a okolností, každý po svém a pro sebe. Ale nakonec nadšeně zatleskáme, když vidíme, jak se poslední kruh elegantně navlékl na ruku jediného artysty, tj. jak všechny události skončily tam, odkud vyšly, z Boží moci.

Víra v Boží prozřetelnost je tedy jediný rozumný postoj pro toho, kdo obdivuje „velké divadlo světa“. Calderonovo drama, které se tak jmenuje, propracovává tento obdiv z hlediska herců, kteří tu účinkují, jejich odměny za recitaci předem koncipované hry. Myšlenka se ještě prohloubí, když obdivujeme spisovatele, dramaturga. Čím víc je tu zápletek, napětí, čím dovednější je konečné rozuzlení, tím většího úspěchu se autor dočká.

Šalda prý jednou řekl, že v životě je mnoho náhod, mnoho nesouvislostí. To se však nesmí přihodit v literárním díle. Tam má všechno směřovat k jednotnému cíli. Odpověděl bych na to, že Šalda byl dobrý odborník v literatuře. Dovedl prohlédnout smysl hry, proniknout duši autora. Ale nebyl, alespoň v té době a v tomto výroku, dobrým znalcem života, doposud neprohlédl umělecké napětí ve hře velkého Autora světového dění.

A to by přece nemělo být těžké, alespoň ne pro ty, kdo mají prostou víru v Boha Otce: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že jsi tyto věci ukryl před moudrými a chytrými a zes je odhalil maličkým!“ (Lk 10,21).

Tomáš kardinál Špidlík

Maria bojuje po našem boku

Maria je znamením útěchy

Druhý vatikánský koncil nám zanechal důležitou meditaci o Panně Marii: „Když neposkvrněná Panna dokončila svůj pozemský život, byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy a vyvýšena Pánem jako královna všeho tvorstva.

Matka Ježíšova - oslavená s tělem a duší v nebi – je obrazem i počátkem církve, která se dovrší v budoucím věku. Maria zároveň zde na zemi září před putujícím Božím lidem jako znamení jisté naděje a útěchy, dokud nepřijde den Páně” (srov. Lumen gentium 59, 68).

Matka i sestra

Maria poznala mučednictví kříže – mučednictví svého srdce, mučednictví duše. Když Ježíš trpěl na kříži, ona trpěla ve svém srdci. Plně se s Ním sjednotila, a proto jí bylo darováno vzkříšení. Kristus je první ze vzkříšených a Maria je první ze vykoupených; je první z těch, „kteří jsou Kristovi”. Je naší Matkou, ale můžeme říci, že je také naší zástupkyní, naší sestrou – naší první sestrou.

Zápas mezi církví a drakem

Úryvek z biblické knihy Zjevení přináší výjev zápasu mezi ženou a drakem. Žena, která představuje církev, je z jedné strany oslavená a vítězná, z druhé strany dosud prožívá porodní bolesti. Taková je ve skutečnosti také církev – jestliže v nebi je již spojena se slávou svého Pána, v dějinách trvale prožívá zkoušky a čelí výzvam, které s sebou nese konflikt Boha s ďáblem, stále přítomným nepřitelem.

Maria bojuje po našem boku

V tomto zápase, kterým procházejí Ježíšovi učedníci – tedy my všichni – nás Maria neopouští. Matka Kristova a Matka církve je vždy s námi a neustále s námi kráčí. Také Maria v jistém smyslu sdílí tento dvojitý stav. Sama pochopitelně jednou provždy vstoupila do nebeské slávy; neznamená to však, že by se vzdálila a oddělila se od nás. Naopak, Maria nás doprovází, bojuje po našem boku, podporuje křesťany v zápasu proti silám zla. Modlitba s Pannou Marií, zejména modlitba růžence, má také tuto „bojovnou“ dimenzi. Znamená to, že je to modlitba, která nás podporuje v bitvě proti zlému duchu a jeho pomahačům. Také růženec nás tedy v této bitvě podporuje.

Papež František

MODLITBA

Modlitba není recitace naučených vět. Modlitba je rozhovor nebo mlčení v přítomnosti milujícího Boha.

Chci-li být opravdu křesťanem a ne si na něj jen ve chvílích volna, když zrovna nemám nic jiného na práci, hrát, potom se modlitbou musí stát všechno, co dělám.

Modlitbou může být, že namažu vrzající dveře nebo spravím kapající vodovod, kvůli kterému mi manželka už tři měsíce nadává.

Modlitbou může být dopis, který už dlouho někomu dlužím a do kterého se mi

třeba vůbec nechce. Vždycky, když vyjdu ze sebe a otočím se k Bohu, má práce, jednání či nemoc se stává modlitbou.

Modlit se znamená počítat s Boží existencí, brát vážně jeho přítomnost, uznávat jeho moc a důvěřovat mu. Modlit se, to znamená nabídnout se Bohu, hledat jeho vůli, odpovídat na jeho vedení. Modlit se znamená přinášet před něj radost i bídu světa v zastoupení za mnohé.

Modlit se znamená žít v jistotě, že Bůh je mým Pánem a vládcem a že počítá s mou pomocí v proměňování světa v Boží království.

(Vybráno z knihy: Vojtěch Cikrle ...aby mohlo vyrůst něco krásnějšího)

Pro zasmání

V pondělí stojí sousedé u zahrádky a povídají si.

„Copak, že jsi nebyl včera v kostele?“

„Nebyl. Včera jsem spal doma.“

Baví se dvě duše v ráji:

„Jaká byla poslední věta, kterou jsi slyšel na zemi?“

„Byl to hlas mé ženy.“

„A co říkala?“

„Když mě na chvíli pustíš k volantů, budeš úplný anděl.“

Zloděj se vloupe do domu a začne shromažďovat věci, které si chce odnést. Tu najednou slyší hlas: „Ježíš se na tebe dívá!“ Nic nevidí, a tak po chvíli pokračuje v díle. Ale zase se ozve: „Ježíš se na tebe dívá!“

Zloděj se rozhlíží a tu si všimne papouška. „To jsi řekl ty?“ ptá se lupič. „Ano,“ odpoví papoušek.

„Mimochodem, jak se jmenuješ?“ ptá se zloděj. „Mojžíš,“ odpoví papoušek.

„To je divné jméno pro papouška. Kdo ti ho dal?“

Ptáček zahlásí: „Titíž lidé, kteří dali svému rotvajlerovi jméno Ježíš!“

Malý úsměv před Zlatou sobotou

Týden před hlavní poutí, Zlatou sobotou, čte místní pan farář na závěr mše svaté ohlášky a mimo jiné sděluje rodičům a dětem, že vyučování náboženství ve škole začne až další pondělí po hlavní pouti. Malý Tomášek sedí s dědečkem, pozorně poslouchá a zeptá se: „Dědo, proč bude náboženství až po pouti?“

Dědeček odpovídá: „Víš, Tomášku, pan farář má kolem pouti hodně práce a starostí.“

A Tomášek si nahlas odpovídá: „Tak to on musí taky stavět a sklízet kolotoče a střelnice?!“

Zadáno pro děti

UJÍMAT SE LIDÍ BEZ DOMOVA

Tento skutek milosrdenství je v současné době víc než aktuální. Mnoho lidí je dnes nuceno opustit svůj domov proto, aby si zachránili život a aby nemuseli žít denně ve strachu. Jako křesťané nemůžeme být k jejich situaci lhostejní. Podle možnosti jim máme pomáhat (modlitbou, radou, finančně, materiálně aj.). Lidé bez domova nemusí být jen cizinci. I v naší blízkosti (na ulici, v rodině, ve škole) jsou lidé, které druzí nepřijímají, kteří se necítí „doma“ nebo nemají střechu nad hlavou.

Z písmenkového labyrintu vylušti, jaké doporučení dává v Bibli list Židům (Žid 13,2a). Začni u šipky a postupuj po násobcích čísla tři.

TAJENKA: _____

Krásné léto – čas poutí

Slunce svítí, jeho paprsky tolik pálí,
ale poutníci putují z blízka i zdáli,
putují, tisknou k prosbám své dlaně,
jdou prosit své svaté patrony,
jdou prosit o milost k nejsvětější Svaté Panně.

Po našem kraji milém
i po celém světě širém
jsou poutní chrámy zasvěceny,
Tobě, naše Matičko drahá a milá,
toť trůny, které sis sama vyvolila.

Zde čekáš na poutníky s otevřenou náručí,
rozdáváš lásku, dobrotu a útěchu,
která nás životu naučí,
na naše trápení a řadu obtíží
nabízíš lásku svého Syna, který trpí na kříži.

To jeho milosrdenství a láska, Matičko milá,
na svatý kříž ho krutě pověsila
a velké světlo jeho vzkříšení,
ať naše hříchy, zlobu v dobrá srdce promění.

Matičko, tys naše naděje, kterou ještě máme,
proto se k Tobě všichni utíkáme,
pros za nás, za poutníky žití pozemského,
aby nás Ježíš přijal do království svého.

Až doputujeme k cíli života svého,
předstoupíme tváří tvář Syna tvého,
stůj při nás, Maria, Matko milosrdenství...

Jarmila Urbánková

Hlas od Panny Marie, farní občasník
Vydává Římskokatolická farnost Žarošice
Žarošice 51, 696 34

www.zarosice.estranky.cz

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna – č. ú. 181645720/0300
Uzávěrka příštího čísla 27. listopadu 2016.